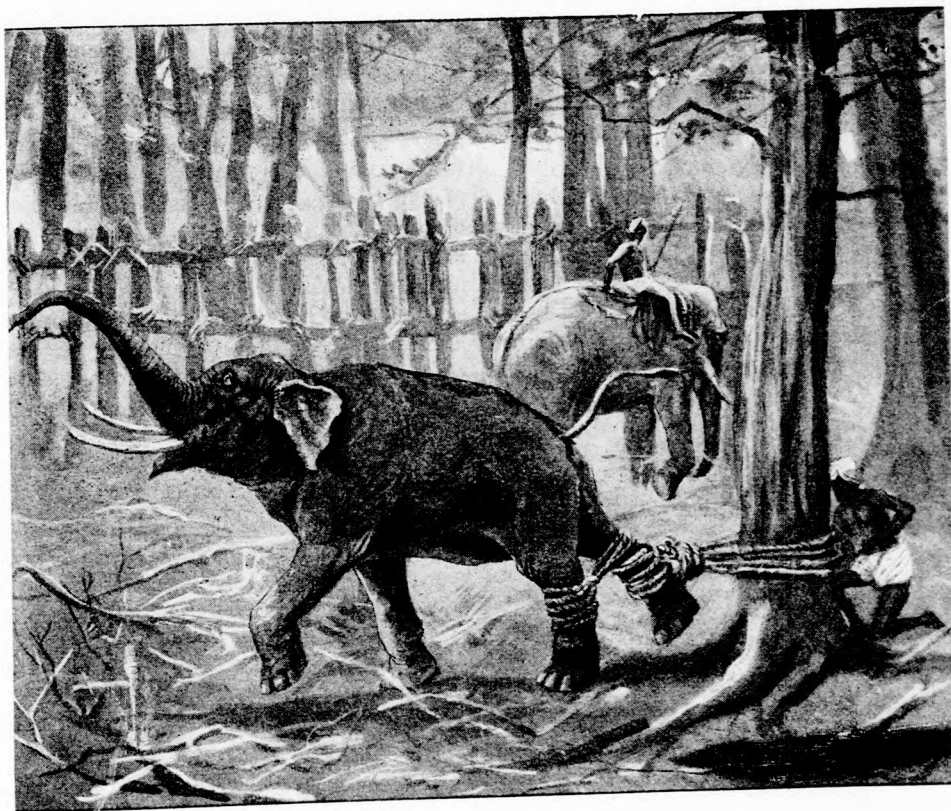

KIS NAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

A KIDDÁ RABJA. (Lásd a 393. lapon.)

LIX. köt. 25. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. december 16-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP

1901-diki első félévi folyamára.

(A „Kis Lap” 60-dik kötetére.)

AFOLYÓ év és hó végével befejezést nyer a »Kis Lap« most folyamatban levő kötete is és ezennel megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap«-nak a jövő évvel kezdődő új kötetére.

Ez az új kötet immár a **hatvanadik kötet** lesz. A »Kis Lap« ezzel pályafutásának **harminczadik esztendejét** fogja betölteni. Egész ember-öltőnyi idő ez, melyre talán jogos meglepedéssel, sőt büszkeséggel tekint-het vissza, mert e nagy idő minden szónál meggyőzőbben bizonyítja, hogy a »Kis Lap« sikeresen töltötte be feladatát, elérte kitűzött nemes célját: szórakoztatója, mulatva oktatója lett a magyar gyermek-világnak és hű **segítője szülőknek, nevelőknek**, hogy az ifjuság zsenge szívében fogékony, elméjében tiszta érzés, nemes gondolkodás, meleg honszeretet verjenek gyökeret. Igazi meghitt, kedves barátja a »Kis Lap« minden művelt magyar családnak s türelmetlenül várt vendége a főuri palotának épp úgy, mint szerényebb sorsuak hajlokának.

A már rég helyesnek, célhoz vezetőnek bizonyult ösvényen fog a »Kis Lap« tovább haladni az új évvel kezdődő új kötetében is. Mind a szerkesztőség, mind a kiadó-tulajdonos társaság, fáradságot és áldozatot nem sajnálva, vállvetetten törekszenek rá, hogy az új kötet úgy az olvasmányok értéke, mint a rajzok művészi tökéletessége tekintetében lehetőleg még fölülmulja elődjait. Gondosan előkészített gazdag anyag várja megjelenését az új folyamban. Mindjárt az első számban

„Az ősök kincse“

czimmel hosszabb elbeszélés indul meg, mely vonzó és érdek-feszítő tartalmával méltón fog a »Kis Lap«-ban eddig megjelent legjobb elbeszélések mellé sorakozni

s melyhez kiválóan művészi rajzok hosszú sorozata készült. Minden számban lesznek ezen fölül változatos rendben

kisebb beszélvények és mesék,

legtöbbször képek kíséretében, koronként pedig ügyes gyermekek által könnyen eljátszható

szindarabok,

ugyszintén rövidebb, ismeret-terjesztő cikkek, **költemények** mindig rajzokkal. Minden szám közöl elme-élesztő **rejtvényeket és feladványokat**, melyeknek megfejtői közt hetenként értékes **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra, az év végén pedig a legszorgalmasabb megfejtők sors-huzás útján **külön jutalomban** részesülnek. Minden két hétben művészi kiállítású

színes műmelléklet

kiséri a lapot, melynek régi rendes rovatai változatlanul megmaradnak. „**Forgó bácsi póstája**“ megadja a választ a kis olvasók minden kérdésére, míg a „**Jó szív**“ nyitva lesz a nemes szívű adakozóknak s a „**Levelezés**“ lehetővé teszi, hogy a kis olvasók egymás közt is érintkezésbe lépjenek.

Sorakozzék tehát a magyar gyermekvilág továbbra is mentül számosabban a »Kis Lap« zászlaja alá, hol a régi és az új híveket egyformán szeretettel fogadja

Forgó bácsi.

*

Kérjük a t. olvasókat, kiknek előfizetésük ez év végén lejár, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre 2 korona.

Fél évre 4 „

Egész évre 8 „

Az előfizetési pénzt korona-értékben szíveskedjenek beküldeni.

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

HARDY KA

— Elbe

AViktor

nem tévesen még so magában, hog akar. Ő nemc vagy onnan tájékoz, haner vadászatva jóformán min Dorinkára ho totta.

— Nem érde talán eszé nyen tul ipar játszogattunk

Igen, ami azt vig tréfál az indiánus v haza jövet egy

— Dorinka el akarlak f menekülni?

A leánya s megkezdtek fortélyoskodás a nyertes. Ige jó tanító-mest nem játékból alaposan meg den szokását, rá nem csak

Ez pedig élér malni a külö lehet legjobba biztosabban m

HARDY KAPITÁNY GYERMEKEI.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta *Ellis Ede.*

(Folytatás.)

MA Viktor bizott benne, hogy Dorinka nem tévedt el az erdőben, természetesen még sokkal inkább bizhatott saját magában, hogy pontosan oda talál, ahová akar. Ő nemcsak Dániel bácsiékhoz menet vagy onnan jövet járta be sokszor ezt a tájéket, hanem apjával vagy egymagában vadásztatva is, úgy hogy messze körül jóformán minden bokrot ismert. És hogy Dorinkára hol akadhat rá, azt is gyantotta.

— Nem értem rá, hogy említsem neki; de talán eszébe jut, mikor a gyalog ösvényen túl iparkodik haza felé. Sokszor eljátszogatunk ott.

Igen, ami most keserves valóság volt, azt vig tréfálkozással sokszor eljátszották: az indiánus veszedelmet. Dániel bácsiéktől haza jövet egyszer-mászor így szólt Viktor:

— Dorinka, én most indiánus leszek és el akarlak fogni. Lássuk, haza tudsz-e menekülni?

A leányka mindjárt kész volt a játékra s megkezdtek a bujkálást, egymás elleni fortélyoskodást, és nem mindig Viktor lett a nyertes. Igen, mert Dorinkának nagyon jó tanító-mestere akadt: az édes apja, aki nem játékból, hanem komoly harcokban alaposan megtanulta a vörös-bőrűek minden szokását, fufangját és megtanította rá nem csak Viktort, hanem a leánykát is. Ez pedig élénk eszével jól fel tudta használni a különféle fogásokat; tudta, hol lehet legjobban bujkálni, merre lehet legbiztosabban menni s így akár hányszor kifo-

gott a bátyján. Atyjok pedig nem is tekintette ezt csupán tréfának és játéknak.

— Ki tudja, nem lesz-e valamikor szükségetek rá? mondá.

És ime, beteljesedett. Most már nem játékból kell bujkálniok.

Abban bizott Viktor, hogy Dorinka, mihelyt túl lesz a gyalog ösvényen, ott fog haza felé osonni, ahol játékból már többször bujkált. Tehát ő maga is oda tartott. Az a számítása, hogy itt, ahol kikötött, nem találkozik vörös-bőrűekkel, helyesnek bizonyult; de annál nagyobb aggodalommal gondolt arra, hogyan lesz majd beljebb az erdőben? Ki ér előbb Dorinkához: ő-e, vagy az indiánus csapat? Mert bizonyos, hogy ezek is erre felé jönnek, még pedig főképen őt, Viktort, keresve. Mert hiszen Vörös-farkas abban a hiszemben van, hogy befelé menekült. A vörös-bőrű vezér azt is tudta, hol van Viktorék háza s természetesen nem gondolhat mást, mint hogy a két testvér haza felé igyekszik. Tehát ebben az irányban fog harczosaival kutatni, s így rá bukkanhat Dorinkára.

És akkor a leányka védtelenül esik a kegyetlen ellenség hatalmába!

Sietett hát Viktor, amennyire csak a szükséges óvatosság engedte. A gyalog ösvényt hamar elérte, túl is ment rajta; aztán fürkészve, hallgatózva fordult arra felé, amerről Dorinkának jönnie kell. Itt már nem siethetett; nem csak azért, mert itt már vörös-bőrűekkel is találkozhatott, hanem mert könnyen el is kerülhette volna Dorinkát, aki okvetetlenül a legsűrűbb bozótos helyeken, zajtalanul oson előre. Nagyon szemeseknek köll lenniök, hogy egymásra találjanak. De Viktor bizott benne.

— Bizonyosan megfogadta a szavamat és az ösvényen túl igyekeznek haza felé. Akkor pedig a patakhoz ér s tudni fogja, hogy csak a ledőlt fánál juthat át. Ezen az uton találkozoznunk kell.

Ezen az uton ment hát elejébe. Ment, leskelődött, hallgatózott, de hiába. Aggodalma egyre növekedett. Már látta a hold fényében csillogni azt a patakot, amelyre gondolt... Egy kidőlt nagy fa feküdt keresztben a jókora mélységű patak két partja közt. Ez a fa szolgált hid gyanánt, Dorinka csak itt jöhetett át... de nem találkozott vele. No de talán még nem ért idáig.

S ment Viktor a patak felé, hogy átkeljen a tulsó partra.

Most már azonban lássuk, mi történt Dorinkával, mióta Vikortul elszakadt. Ez, mint tudjuk, akkor volt, mikor Viktor a csónakban farkas-szemet nézve a másik csónakban ülő vörös-bőrű vezérrel, attól tartott, hogy a part felől meglepik a Vörös-farkas harcosai és akkor mind a ketten oda vesznek; tehát utnak indította Dorinkát egymagát, hogy legalább ő meneküljön.

A leányka oly nesztelenül lépett ki a csónakból, hogy még a mellette állott Viktor sem hallotta. Igenis, eszébe jutott Dorinkának minden külön emlékeztetés nélkül az indiánus játék, mely most oly veszedelmes valóságra fordult. S mint a macska, nesztelenül lopózott előre a sűrűségben, mindig a legsötétebb bokrok közt bujkálva. Már jócskán eltávolodott a folyótól, mikor egy nagy tisztáshoz ért, melyet a hold fényesen megvilágított. Itt nem mehet át. Meg köll kerülni, azt mindjárt tudta. De midőn fürkészgette, melyik oldalon kerülje meg: akkor vette észre, hogy baj van.

Mások is kerülgetik a tisztást, még pedig éppen a vörös-bőrű harcosok!

Vörös-farkas, mint tudjuk, még egy második kémet is küldött a Hardy kapitány háza tájára és ennek vissza-térését várta, hogy aztán csapatjával meginduljon a támadásra. Harcosai tehát nem pihentek, mert minden perczen várhatták vezérök hívó szavát: ott őgyelegtek közel, ennél a tisztásnál, de régi szokásuk szerint kerültk a nagyon világos helyet, bár itt most semmi ellenséget sem gyanítottak. És épp mert fehér ember közelségét nem sejtették, néha beszélgettek is és a tisztás szélein jártak-keltek az árnyékban. Dorinka megpillantott egyet-kettőt szemközt is, oldalt is.

— Hm! Amott benn is lehetnek... ha tovább megyek egyenest közéjük jutok.

Meg volt akadáva. Ha ott marad, ahol áll, ott is rábukkanhat valamelyik indiánus. Valamit tenni kell. És egy-két pillanat múlva már tett is.

— El köll terelnem a figyelmöket onnan, amerre menni akarok. Tudom is már, hogyan.

A vörös-bőrű harcosok egyszerre csak figyelni kezdtek s örvendezés látszott az arcukon. Igenis. Semmi kétség. Amott, abban a sűrű bokorban vad-pulyka fészkel. Az pompás pecsenye, minden indiánusnak kedves csemegéje. Ha óvatosan közelednek, meglepik, elfogják az egész pulyka-családot.

Még egyszer hallatszott a vad-pulyka hangja. Az indiánusok minden oldalról lassan, óvatosan közeledtek ama bokor felé. Egészen pontosan tudták, hol köll a fészkek lenni. Vigyorgós képpel sorakoztak nagy körbe, aztán egyre szűkebbre húzódtak, közre fogva így a bokrot. No, szegény vadpulyka-család, el nem menekülsz!

Vége már
bőrűek köre
mást. Köztül
mány, akár p
vad-pulyka c
indiánus tehá
rebbent elő.
lehajoltak, k
volt ott semm

... FARKAS

De még kö
véget is ért v
amit rosszul
farkas is, és
Viktor talált

A vörös-bő
kutatták ki a
össze, hogy e

Vége már olyan szoros volt a vörös-bőrűek köre, hogy vállon érintették egymást. Közöttük a bokor. Biztos a jó zsákmány, akár pusztá kézzel fogják el. De a vad-pulyka csak nem mozdult ki, egyik indiánus tehát ráütött a bokorra. Mégsem rebbant elő. Most már kissé csodálkoztak, lehajoltak, kikutatták a bokrot . . . nem volt ott semmi.

De nem ám! Mert messze jobbra megkerülve a tisztást, gyorsan osont odább Dorinka, szerencsésen meghaladva ama helyeket, hol az imént a bokorhoz vonult vörös-bőrűek álltak. S a veszedelemben majdnem pajkosan mosolygott.

— Csak keressétek a vad-pulykát . . . addig én messzire eljutok. De jó, hogy apácska megtanított erre a madár-szóra.

. . . FARKAS-SZEMET NÉZVE ÁLLTAK A FA KÉT VÉGÉN. (Lásd a 391. lapon.)

De még korai volt az öröme és iziben véget is ért volna, ha közbe nem jön valami, amit rosszul magyarázott ő is, de Vörös-farkas is, és csak messze a folyón evező Viktor talált ki félig-meddig.

A vörös-bőrű harczosok, miután hiába kutatták ki a bokrot, szégyenkezve néztek össze, hogy ennyire csalódhattak. De csak-

hamar megértették a dolgot, mert a folyó felől jól ismert hang hallatszott, a főnökük jel-kiáltása, mely azt jelentette:

— Ellenség lappang közel, keresni kell!

Tehát nem igazi vad-pulyka szólt a bokorban, hanem fortélyos ellenség csalta őket oda. De ha ide csalta őket, akkor bizonyos, hogy másfelé illant, mialatt ők ide lopóz-

tak. Igen, de merre? Ha rossz irányban keresik, biztosan elmenekül.

Még tanakodtak, mikor oda ért Vörös-farkas és gyorsan magyarázni kezdte nekik, kiről, miről van szó. S amint így a holdvilágos tisztáson álltak, bal felől egyszerre csak lövés dördült és egyik indianus vad ordítással, holtan rogyott össze. A többiek egy szempillantás alatt a sűrű fák közt termettek, ahol nem lehetett őket célba venni s Vörös-farkasnak az arcán kaján öröm tünt fel. Harczosa elestén csöppet sem busult, de igen is örült annak, hogy közel tudta az üldözött ellenséget. Mert azt hitte, hogy Viktortul eredt a lövés; nem gyanította, hogy Viktor messze a folyón evez, tehát nem lövöldözhet itt.

Rögtön megcsinálta a hadi tervét. A sűrű fák közt, sötétben nem rohanhatnak egyenest oda, ahonnan a lövés jött; hanem nagy körben bekerítik. A lappangó, bujkáló vadászatban mesterek ők.

Megindultak a vörös-bőrűek. Maga Vörös-farkas jobbra került meg a tisztást, éppen azon az uton, amelyen néhány perczel előbb Dorinka.

A leányka is hallotta a lövést s össze-rezzent. Mit jelenthet ez a lövés? Csak Viktor löhetett... vagy, ó! Viktorra lőttek! Megállt és elfojtott lélekzettel várt. De a lövés után mély csönd következett. Néhány pillanatig Dorinka nem tudta, mit tegyen s ez a rövidke idő, amig ott állt és várt, majd hogy nyakára nem hozta a veszedelmet. Élesen figyelt. Messziről halk neszt hallott...

— Talán Viktor jön... De hát ha nem Viktor, hanem indiánus?

Megindult újra. Mert ha Viktor is az, aki követi, majd a gyalog-ösvényen tul biz-

tosabban várhatja meg. Izgatottságában kevésbé volt óvatos és amint egy holdvilágos kisebb tisztáshoz ért, nem került meg, hanem keresztül futott rajta.

És Vörös-farkas meglátta.

Ám ha Dorinka vigyázatlan volt, Vörös-farkas is annyira megörült prédája láttára, hogy diadalmasan fölkiáltott:

— Hah! Megfogtalak, sápadt-képű leány!

Ezt Dorinka meghallotta.

— Még nem fogtál meg!

Épp átlépett a gyalog ösvényen, az erdőnek abba a részébe nyitott, ahol sokszor bujkált Viktorral. Ezt Vörös-farkas nem ismeri olyan jól, mint ő.

Abban az időben nem csak maguk a telepítvényesek voltak elszánt, bátor emberek, minden órában készek a vörös-bőrű ellenséggel való halálos küzdelemre: gyermekeiket is már kicsi koruktól fogva hozzá szoktatták, hogy szembe tudjanak szállni a veszedelmekkel és ha baj fenyegeti őket, ne ijedezzenek, hanem mindig legelőször is arra gondoljanak, milyen módon menekülhetnek legkönnyebben. Dorinka, amig együtt volt Viktorral, egészen a bátyjára bízta, mit tegyenek. Most egyedül volt és természetesnek találta, hogy a maga eszével és ügyességével boldoguljon. Sirni és kétségbe esni akkor is ráér, ha nem boldogult. Tehát menekül, ha lehet.

A gyalog ösvényen tul vizmosásos mély szakadék nyult el nagy hosszúságban. Nyáron száraz volt a feneke, de meredek oldalain nem igen lehetett lejutni, annál kevésbé fölkapaszkodni. És Dorinka, amint az árokhoz ért, mégis habozás nélkül leült a szakadék szélére és mint valami meredek csuszán, lecsusszant a mélységbe.

Egy-két... is ott volt meg. Jobbra látott, nem... — Okvete... gondolá. An... fogom.

Lebocsátko... nem találta Jobbra forduló... időt veszt ar... ban folytatja... egyebet. Me... csak a szaka... ért. A leány... tott ki. Teh... pang. Ám o... csak dult-fu... kimászott az... most már h... leányka egér...

Azért mé... A leányka o... iparkodik, a... resni.

Ezt Vörös... haza felé in... kodott a sza... azt a mély á... tudta, hogy e... nek ki az ár... fölmászni. D... a sötétben n...

Sietett, an... kodott el, ho... nem érheti. mialatt ezt... másféle vesz... dolt, melyre... számítani ke...

Egy-két percczel később Vörös-farkas is ott volt a szakadéknál. Boszusan állt meg. Jobbra, balra nézegetett, de nem látott, nem hallott semmit.

— Okvetetlenül ide bujt ebbe, az árokba gondolá. Annál jobb. Ott biztosan megfogom.

Lebocsátkozott ő is. De mikor lenn volt, nem találta olyan egyszerűnek a dolgot. Jobbra forduljon vagy balra? Ha eltéveszti, időt vesz amig visszatér és a másik irányban folytatja a keresést. Mégsem tehetett egyebet. Megindult jobbra s ment, míg csak a szakadék magas, meredek végéhez ért. A leányka itt nem kapaszkodhatott ki. Tehát az árok tulsó felében lap-pang. Ám ott is hiába kereste s ugyan-csak dult-fult mérgében. Nagy nehezen kimászott az árok tulsó partjára... de most már hogy találjon nyomra, mikor a leányka egér-utat nyert?

Azért mégsem mondott le a prédáról. A leányka okvetetlenül az apja háza felé iparkodik, abban az irányban köll keresni.

Ezt Vörös-farkas jól gyanította. Dorinka háza felé indult mikor ügyesen kikapaszkodott a szakadékból. Mert jól ismerte ő azt a mély árkot, járt benne már többször; tudta, hogy egyik helyen nagy kövek merednek ki az árok falából, ezeken nem nehéz fölmászni. De aki nem tudja, hol vannak, a sötétben meg nem találja.

Sietett, amennyire csak tudott. Nem bízott el, hogy Vörös-farkas most már utól nem érheti. Biz' ezt jól is tette. Csak hogy mialatt ezt forgatta a fejében, egészen másféle veszedelem várta, melyre nem gondolt, melyre pedig a vadonban mindig számítani kellett.

Széles, mély patakhoz ért, melyen át nem gázolhatott.

— Nem baj! Tudom én, hol a mi hidunk, a ledölt fa.

El is érte rövid idő alatt. Itt, akarta vagy nem, ki köllött lépnie a sötétből és holdvilágos tisztáson végig a patakhoz mennie. Megláthatja Vörös-farkas. De mind hiába, meg köll lennie.

— Futva megyek, hogy hamar átjussak.

Futott is, de csak a ledölt fáig, melyen különben is csak óvatos léptekkel haladhatott volna végig. Ámde, alig hogy rálépett, hűledezve állt meg. Szemtől-szembe került egy uj ellenséggel.

Már előbb is hallott valami tompa morogást, de nem igen figyelt rá. Valami állat morog. Igen, és ez az állat most elő bujt a tulsó parti bokrok alól s egyenest a ledölt fának sietett. Éhes, nagy szürke farkas volt, legalább is olyan veszedelmes, mint a két-lábu Vörös-farkas. Morogva tátogatta a száját a prédára s egy-két pillanatig farkas-szemet nézve álltak a fa két végén. (Lásd a képet a 389. lapon.)

Dorinkának elhült a vére. Most már nem tudott menekülni. Ha fut, ha elbuvik, a szürke farkas iziben utól éri sötétben is.
(Folytatása következik.)

SZÁRAZFÖLDI HAJÓKÁZÁS.

(Képpel a 397. lapon.)

AKÁR KI meglássa: hajós lesz a Karcsiból, még pedig hajós-kapitány, alább meg sem áll. Az apja is az, tudni illik hajós, ambátor nem kapitány; és már sok országot világot bejárt azon a dunai nagy hajón, amelyen szolgál. Tud is sokat mesélni németekről, ráczookról, oláhokról, még a Fekete-tengert is látta. No, már csak azért is hajósnak köll lennie Karcsinak, hogy ő is lehajókézzon a Dunán a Fekete-tengerig és a tulajdon

szemeivel lássa, amit az apja beszél: hogy a Fekete-tenger csöppet sem fekete. Ez már csak furcsa! Hát akkor miért fekete?

Aki nagyra tör, hamar fog bele. Tehát Karesi is hajókázgat már, de egyelőre még csak félig vizen, félig pedig száraz-földön. Van neki gyönyörű hajócskája, mely éppen olyan pompásan uszik a vizen, mint azok a kevély nagy hajók; semmi hibája nincs azon az egyen kívül, hogy más senki sem fér, tehát nem is ülhet bele, csak a Katuska bábuja. Ő maga, Karesi, künn áll a parton s hosszú zsinór segítségével ereszti nagy utra a hajóját. Katuska aggódik kissé, nem esik-e baja a bubának, mert ha vízbe for-

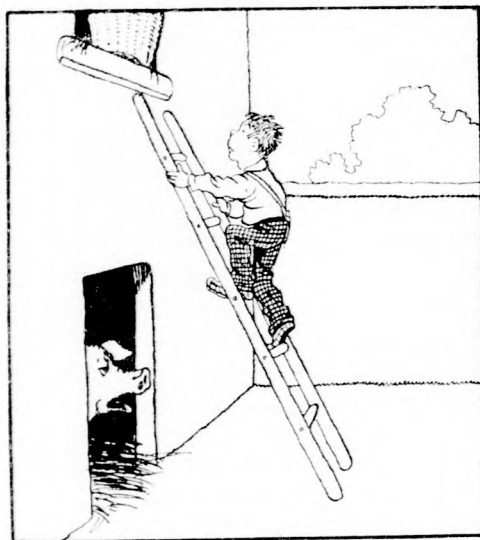
dulna, az borzasztó volna! De Karesi megvigasztalja:

— Ne félj semmit! Ha igazi hajó sülyed el, no, ott megfulhatnak az utasok; de én a bábudat oda kötöttem és ha fölfordul is a hajóm oda se neki! A zsinórral kihuzom bubástul.

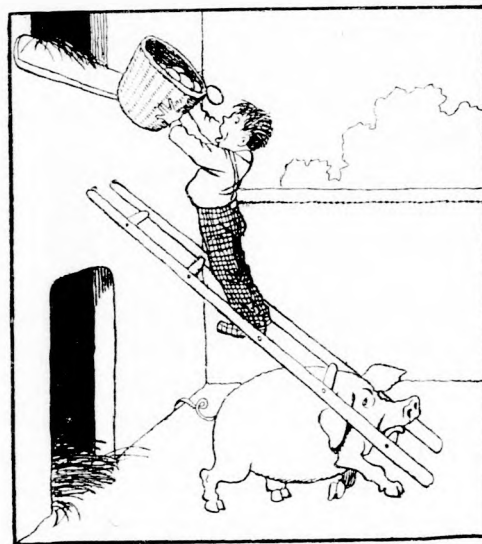
Lám, milyen jó az, ha a kapitány biztos száraz-földön áll és onnan igazgatja a hajóját! De még többet is megtesz Karesi: mikor már eleget meghajókáztatta a bubát, akkor kihuzza a vízből a hajót, hóna alá csapja és kényelmesen haza viszi.

Szeretném azt a hajós-kapitányt látni, aki ezt meg tudja tenni a maga hajójával!

VAD LACZI, A TOJÁSOS KOSÁR ES A HIZÓ.

»Oblős kosár az ablakban...
Ha leemelhetném!
Valami jót sejtek benne...
Hejh, mert ugy chetném!
A legjavát kiválasztom...
Létrát a falhoz támasztom.
»Röf, röf! Már mi ez nó?«
Szól alant a disznó.

»Nini tojás... Tojás bizony!
Rántottát csinállok...
De hej!... mozog ez a létra,
Amelyiken állok.
Hamar, hamar! Leigyekszem...
Jaj!... már ki is lódult egy szem...
Héka, posa, héka!
Lecsuszik a létra!

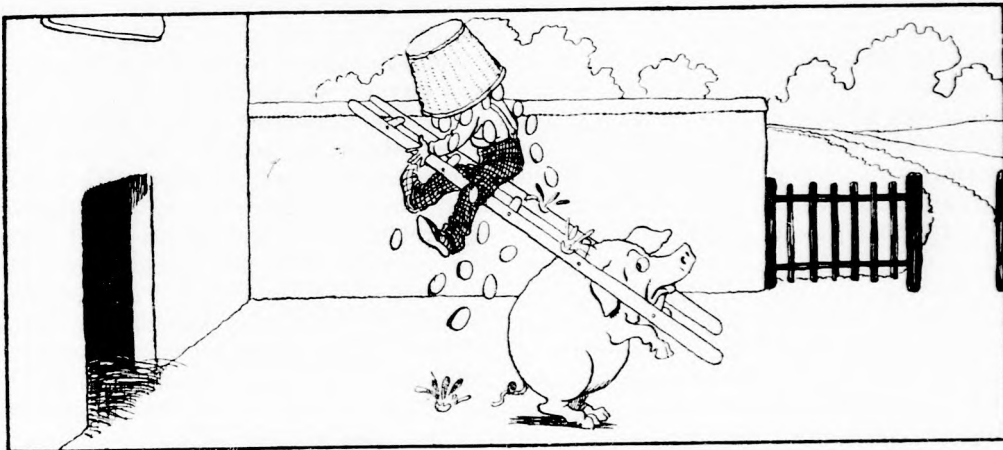

Ne
A
Ra
A

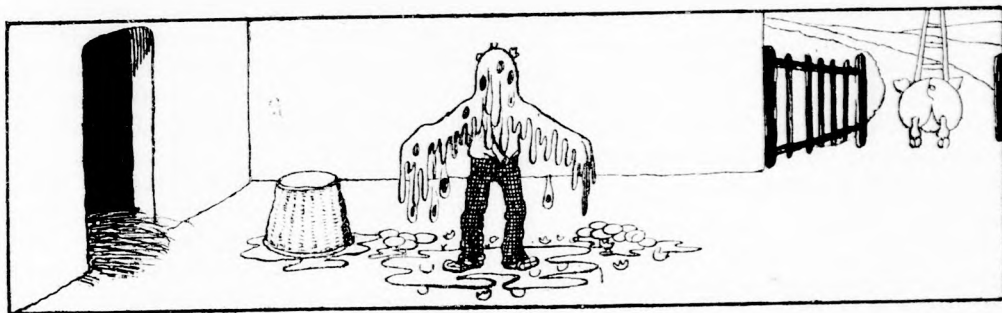
Ja
De
Ne
Le

MI A
ki
néven ez
szó ez c
len. De

Nem csúszik már ... belé szorult
A hízó nyakába.
Rajt lovagol Laczi, s hull rá
A sok tyuk-tojáska.

»Mefogott engem az átok ...
Jaj! ... nem hallok, se nem látok!
Posikám, sajnálj meg ...
Állj meg velem, állj meg!«

Jaj istenkém! ... Erre arra
Disznó-fogantotta!
Nem én eszem ... hejh, de magam
Lettem én rántotta!

Jaj, segítség merre akad?
Szemem, fülem, szám betapadt ...
Posi fut magában,
Létra a nyakában.

A KIDDÁ RABJA.

(Képpel a czimlapon.)

MI AZ a kiddá? Alig ha sokan akadnak kis olvasóim közt, akik tudják. Rossz néven ezt csöppet sem veszem, mert idegen szó ez és amit jelent, az nálunk ismeretlen. De ha az a szelíd, okos elefánt, melyet

állat-kertben vagy menaszériában látunk, beszélni tudna, alkalmasint sóhajtvá felelné: — A kiddá? Ó az gonosz, ármányos találmány. Abban lettem én rabbá!

Igaz, hogy csak a jámborabb ázsiai elefánt felelné ezt. Az afrikai, a fekete elefánt ritkán jut rabságba, nem is tűrné el, mert sokkal szilajabb. Nem akar az embernek

szolgálni, engedelmeskedni. De ezzel csak azt nyeri, hogy a vadászok nem is törek-
senek az elfogására, hanem lelövik, mert
az agyara — a szép elefánt-csont — na-
gyon becses portéka, a husa pedig a benn-
szülött négereknek kedves pecsenyéje. Va-
dásznak is rá annyira, hogy talán nem is
nagyon hosszú idő múlva az afrikai ele-
fánt egészen elpusztul a föld színéről.

A szelid, tanulékony fajta elefánt Ázsia
déli részeiben él. Míg az afrikai rendszeren
magányosan vagy csak párjával bolyong,
az ázsiai elefánt már vad állapotában is
szereti a társaságot s kisebb-nagyobb csor-
dáiban él együtt, messze benn az ős-erdők
sűrűjében. Nem bánt senkit, ha őt nem
bántják; békességesen legelészget s azt
szeretné, ha nem háborgatnák. De bizony
az ember háborgatja, el is fogja.

Ha hire terjed, hogy elefánt-csorda jelent
meg a közeli erdőségben, azonnal dologhoz
látanak a vadászok, hogy nehányat rabul
ejtsenek az állat-óriásokból. Nem puskával,
lándzsával vonulnak ki, hanem egész csa-
pat munkást fogadnak, az erdőben alkal-
mas helyet keresnek ki és itt jókora tér-
séget a földbe vert vastag czölöpökkel
erősen bekerítenek, csupán egyik oldalon
hagyva kaput a kerítésen.

Ez a »Kiddá«.

Most már az a feladat, hogy a vad ele-
fántok csordáját, vagy legalább egy részét,
belehajtsák a kiddába. Ez, bár nem vesze-
delmes, de nem könnyű feladat és nagy
türelmet, ovatosságot kíván.

A vadászok jól betanított szelid elefán-
tokkal vonulnak ki és egészen közelre men-
nek a vad csordához. Ez gyanakodva nézi
ugyan a közeledőket, de a szelid elefántok-
ban atyafiakat látván, békésen legelészget
tovább és észre sem veszi, hogy a szelid
atyafiak lassan-lassan mind-inkább előre
tolják, csalogatják egy bizonyos irányban.
Ez napokig néha egy hétig is eltart, mert
nagyon kell vigyázni, nehogy a vad elefán-
tok megdühödjenek, különben nagy-hirtelen
fölkerekednek és elvágtatnak, amerre nekik

tetszik. Végre azonban sok kanyargás után
rendszen eljutnak a kiddá közelébe.

Itt van aztán a legnagyobb veszély, de
még egy kis veszedelem is. A vad elefán-
tok látják a kerítést, a szűk kaput s ez a
dolog sehogy sem tetszik nekik, nem akar-
nak bemenni a gyanus helyre. Ha a vadá-
szok türelmetlenkednek, erőszakoskodnak,
akkor könnyen támad baj; a szelid elefán-
tok feladata, hogy itt is segítsenek. Meg
is teszik. Nehányan közülök a csorda élére
mennek és belépnek a kapun, míg mások
hátról tolják előre a vad atyafiakat s
ezek végre rászánják magukat, hogy be-
menjenek. Mihelyt bevonultak, becsukódik
a kapu, meg vannak fogva.

Meg, de még nem egészen. A vad
elefántoknak sehogy sem tetszik az a szűk
udvar. Ki akarnak törni s akár milyen erős
a czölöp-kerítés, a roppant erejű állat ki
bírná dönteni; ámde a kerítésen kívül
emberek állanak, kiáltoznak, égő fáklyá-
kat csóválnak, vak töltéssel lövöldöznek és
ezt az elefántok nem szeretik, hát végre
is eltávolodnak a kerítéstől és nyugtalanul
ögyelegnek a bekerített térségen. Még
ekkor sem teljesen rabok. De már nem
sok van hátra.

Két-két szelid elefánt közre fog egy-egy
vad atyafit s a hajtásrjok parancsa szerint
lassanként egy vastag fa közelébe tereli,
ott megáll vele és orrmányával simogatja,
hizeleg neki. Ez alatt pedig a fa mögé
lopózott emberek erős kötélből hurkot vet-
nek a vad elefánt lábaira és mielőtt ez
csak észre is vehetné, mi történt vele, már
ugy oda van kötözve a fához, hogy min-
den erőlködése hasztalan, többé nem szaba-
dulhat. A szelid elefántok odább vonulnak,
hogy másik vad atyafit csaljanak éppen ily
módon törbe, addig-addig, hogy végre az
egész vad csorda egyenként oda van kötözve
a fákhöz.

Persze: dühösen bögnék, toporzékolnak,
de mind hiába. Lassanként bele is fárad-
nak és mert az emberek folyvást ott jár-
nak-kelnek körülöttük, megszokják az ember
társaságát, megbarátkoznak vele, megnyug-

szanak. A
szelidülő
elefántok
itt pedig
végeznek
csol neki
nem szök
szabadon
esztendő
fiakat a

a	k
a	k
á	k
á	k
á	k
u	
ny	
b	
s	
d	
sz	

Ha e
sorba a
tagabb k
ténelmün

A meg-
jutalom-

„M
Elbesz
vázonkő
cízü s

szanak. Néhány nap mulva annyira megszeliidülnek, hogy a már régebben szelid elefántok kíséretében bevonulnak az istállóba, itt pedig rövid idő alatt engedelmesen végeznek mindent, amit a hajtsárjok parancsol nekik. És a már megszeliidült elefánt nem szokik többé vissza az erdőbe, pedig szabadon jár-kelek a közelében. És egy-két esztendő mulva már ő csal be vad atyafiakat a kiddába.

OSZLOP-REJTVÉNY.

a	k	a	= vizben élő állat;
a	k	a	= üdítő italt ad;
á	k	a	= hugod lehet, nénid is;
á	l	i	= ilyen a szerencse is;
á	l	o	= a nóta is ugyan-az;
u	l	h	= jót, törekvőt jutalmaz;
ny	l	v	= vele jár ez az étellel;
b	j	d	= hosszú fa, de varrsz is ezzel;
s	j	d	= növény, vizek szélén leng;
d	s	s	= nagy mennyiséget jelent;
sz	n	t	= ragadozó szép madár.

Ha e betűket helyesen rendezitek és minden sorba a jelzett értelmű szót teszitek, akkor a vastagabb koczkákba eső betűk össze-olvasásából történelmünk egy nagy hősének a nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mit beszélnek a harangok.”

Elbeszélések az ifjúság számára, képekkel, díszes vászonkötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára” című sorozat egyik önálló kötete.)

A FÉNYES FÜLŰ CZICZA.

— Vig mese képekkel. —

(Vége.)

JULISKA, hogy a cziczával játszogatni kezdett: mi tagadás, egészen megleledkezett róla, micsoda fontos dolgon köllene a fejét törnie. S amint a czicza elégedetten dorombolva üldögélt a leánya ölében, Juliska egyszerre csak vidáman nevetett. Mert a házikó előtt álló nagy fa lombja közt itt-ott átszűrődő napsugarak ugy estek a czicza fejére, hogy egy-egy ragyogó sugár vetődött egyenest a cziczának jobb fülébe is, bal fülébe is.

— Jaj, de furcsa vagy, cziczuska! kiáltott föl Juliska. Éppen mint ha a te füleidből áradna ki és világitana a nap-sugár. Akkor volnál ám jeles czicza, ha így volna!

— Szeretnéd, ha úgy volna? kérdé az anyóka.

— Hogy ne? De nagyon!

Az anyóka elő vette a vékonyka vesszőt, melyet mindig a keze-ügyében tartott s körben megforgatta a czicza feje fölött, aztán megérintette a czicza füleit.

— Így ni! Lekötöttem egy-egy napsugarat, azok most már a czicza füleiben maradnak és onnan fognak világitani. Ha nem hiszed, menj be vele a sötét kamrába.

Megtette Juliska... hát a sötét kamara egyszerre napfényesre derült a czicza füleiből kiáradó sugaraktól.

— Jaj de remek! Ha nekem ilyen cziczám volna!

— Kivánod?

— De mennyire!

— Jól van, hát neked adom, ez lesz a jutalmad. De föltételt szabok hozzá: a

cziczától nem szabad megválnod, akár ki akár mit ígérjen is érte.

— Dehogy adom valakinek! A világ minden kincseért sem!

Még az nap elköszönt Juliska az anyókatól és haza tért az édes anyja megkerült libáival és a fényes fülű cziczával. No, a libáknak megörültek otthon; de mikor megtudták, hogy jutalom fejében Juliska egy kis cziczát hozott, akkor biz'

az édes anyja is majd megverte haragjában. Hogy a czicza fülei este fényesen világitanak, azt egy kis ideig megbámulták ugyan, de nem sokáig.

— No bizony! Hát aztán mi haszna? Ha beesteledik, van lámpásunk, arra sincs sokáig szükségünk, mert lefek-

szünk, alszunk. Ennél a haszontalan játéknál ugyan okosabb jutalmat kívánhattál volna.

Juliska maga is kezdte ezt lassacskán hinni; de hát már megvult a czicza, beköllött érnie vele. Mivel pedig a többiek csupa boszuságból szinte üldözték a szegény állatot, Juliskát meg folyvást csufolták vele: hát Juliska a pajtában készített számára nyugvó helyet és ott játszogatótt

vele. És ha már a többiek fitymálták, hát legalább ő maga gyönyörködött benne esténként: ölébe vette és messzire elsétált vele. No, aki ilyenkor meglátta, az megbámulta, mert nagy darabon olyan világosság volt körülötte, mint ha fényes nappal volna.

Egy este megint jó messzire elsétált a mezőn az ő fényes fülű cziczájával. Egyszerre csak denevér suhant el a feje mellett, oly

közel, hogy szinte megijedt; de a következő pillanatban már nem gondolhatott rá, mert lépteket és hangokat hallott a háta mögött, ami nagyon meglepte, mert az imént még senkit sem látott közel. Hátra fordult, hát egy fényes öltözékű deli ifjut pillantott meg, aki gyorsan

közeledett feléje és már messziről kiáltá:

— Mi az, ami az öledben úgy ragyog? Azt nekem köll adnod!

— Dehogy adom! Nem adhatom, nem adhatom a világ minden kincseért sem.

— S ijedtében, hogy az idegen még talán erővel is elvehetné, futásnak eredt Juliska, a kendőjével pedig eltakarta a cziczát. Egyszeriben sötét lett körülötte. Futott tovább,

... MAJD MEGFOGTA (Lásd a 398. lapon.)

de amint üldözi-é: m ifju, amely hirtelen el elsuhant m

Haza m dött tovább volna! Az ködött a szállt, heg

— Oh hegyen tul szünt a var mat... oh

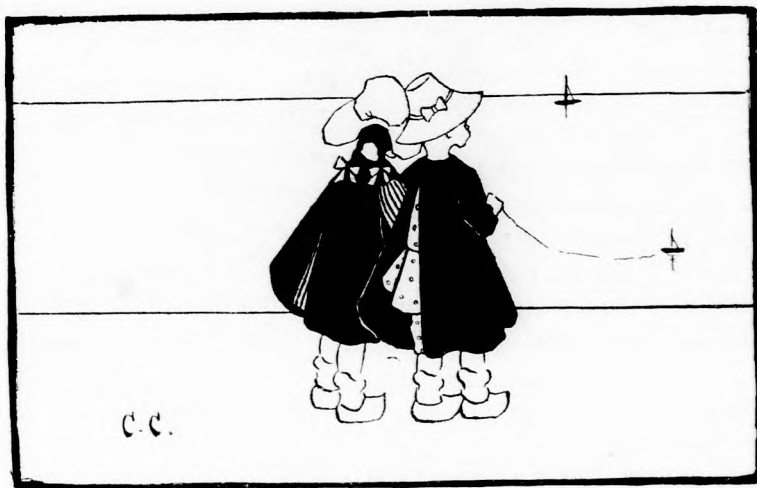
Mert e nagy titka len fiát a hogy mih emberi al szerte röp

de amint hátra tekintett, hogy az ifju üldözi-é: nem látott senkit. Az az idegen ifju, amely hirtelen elő bukkant, épp oly hirtelen el is tűnt. Hanem a denevér újra elsuhant mellette.

Haza ment Juliska, nem is igen törődött tovább a denevérral. Pedig ha tudta volna! Az a denevér egész éjjel ott röpködött a ház körül, aztán végre odább szállt, hegyen-völgyön túl, a király szék-

városáig, ott is a király palotájáig és mikor már pitymallani kezdett, akkor leereszkedett a palota egy nyitott ablakába, amely-nél bus képpel várakozva állt valaki, még pedig senki se más mint az öreg király. És amikor a fölkelő nap első sugara oda esett az ablakra, a denevér eltűnt és egy deli ifju ugrott be a szobába.

— Kedves fiam, szegény fiam! szólt a király és megölelte. Nem volt semmi bajod?

SZÁRAZFÖLDI HAJÓKÁZÁS. (Lásd a 391. lapon.)

— Oh édes atyám! Képzeld! Messze a hegyen túl egy mezőn néhány perczre megszünt a varázslat, vissza nyertem igazi alakomat... oh!... de csak alig egy-két perczre!

Mert ez volt a király szomorúsága és nagy titka, melyet senki sem tudott. Egyetlen fiát azzal sujtotta egy gonosz varázsló, hogy mihelyt a nap lenyugszik, elveszti emberi alakját és denevér képében köll szerte röpködni reggelig, amig újra nap-

sugár éri. Titkolta a király; mert mit mondana a népe, ha tudná, hogy a jövődő királya ilyen gonosz varázslat alatt van! És megszüntetni a varázslatot nem lehet, mert az van föltételül tűzve, hogy ejtse módját a királyfi — az ő dolga, hogy miképen — hogy hét hétig minden este ellen tudjon állni a varázslatnak. De hát nem tudott, mihelyt napfényt nem látott. Este felé tehát a szegény királyfi mindig elvonult,

hogy a szomorú elváltozás pillanatában senki se lássa. Csak királyi atyja kísérte, nehogy valaki meglephesse, vagy valami baj érhesse, mert biz' egyszer megesett, hogy a palota pinczejéből egy nagy macska fölbotorkált épp abba a terembe és majd megfogta a szegény denevér-herceget. (Lásd a képet a 396. lapon.)

Igy hát persze nagy volt a király csodálkozása és öröme is, mikor a szegény királyfi elmondta, mi történt vele az éjjel.

— Nem tudom, miféle csoda-szer lehet annál a leánytól, mondá. De megszerezzük tőle, ha a fele királyságomba kerül is.

Hamar kifürkészték a király emberei, hogy Juliskának van valami furcsa világító jószága. S egy napon fényes hintó állt meg a Juliskák háza előtt, a hintóból pedig a király fő-udvarmestere szállt ki és iziben elmondta, hogy a király azt a világító csodát meg akarja venni, itt küld érte egy nagy zsák aranyat; de ha keveslik, küld még egy másodikat, vagy akár tíz zsákkal is.

No, volt öröm a házbán! A két nagyobbik leány meg az anyjok alig fért a bőrébe, hogy így rögtön dus-gazdagokká lesznek. De bezzeg leesett az álluk, mikor Juliska így szólt:

— Sajnálom, de a cziczám nem eladó a világ minden kincseért sem. Megfogadtam, hogy nem válok meg tőle.

Ráestek, rábeszéltek, fenyegették . . . mind hiába.

— Amit megfogadtam, meg is tartom! felelé.

És biz' a király embere üres kézzel tért haza.

Szegény Juliskának volt aztán drága dolga, hogy így elutasította a jó sze-

renesét. Majd kiverték a házból. De talán mégis jól tették, hogy nem tették. Mert ime másnap még fényesebb hintó állt meg a ház előtt és maga az öreg király szállt ki belőle, aki aztán magával Juliskával kívánt beszélni. Mit beszéltek, mit nem, senki sem hallotta; de Juliska végül így szólt:

— Szivemből sajnálom a jó királyfit, de a cziczámtól megválnom nem szabad. Ám ha felséges királyom azt hiszi, hogy segíthetek valamit, megteszem én örömet minden jutalom nélkül is. Elmegyek oda a cziczámmal.

Akkor volt csak nagy bámulás, mikor a király maga mellé ültette a hintóba Juliskát a cziczával és elhajtattott velök. Meg sem álltak, míg a palotába nem értek. Már épp lenyugovóban volt a nap.

— Mindjárt megtudjuk, valóban megtaláltuk-e a segítséget, szólt izgatottan az öreg király.

— Ha napfény segít a királyfin, akkor nekem nincs kétségem, mert napsugár van a cziczám füleibe megkötve, bizakodott Juliska.

Bezárkóztak a szobába hárman, azaz négyen: a király, a királyfi, Juliska és a fényes fülű czicza. Künn a nap lenyugodott, leszállt a szürkület, de a szobában ragyogó napfényt árasztottak a czicza fülei. És vártak . . . vártak . . . de a gonosz varázslat csak nem következett be. Künn már rég beállt az éjjeli sötétség, de benn a királyfi vigan sétálgatott.

— Megtört a varázslat! ujjongott ő is, az öreg király is. De most nap-fölkeltéig így kell együtt lenniük a csoda-cziczával. Majd csak kibírjuk valahogy reggelig.

No, ez nem volt nehéz. A czicza kényelmesen szunyókált Juliskának az ölében. a többiek pedig vigadtak. A király nagy vendégséget rendelt, aztán muzsikát, produkciókat, kivilágos kivirradtig. Mikor künn a nap fölkelt, akkor mentek ők aludni.

Azután így folyt ez minden éjjel. Az emberek csodálkoztak a sok éjjeli dáridón, kíváltk hogy egyéb világítás nem volt, csak a czicza füleinek a fénye. Sehogy sem értették a dolgot, de az nem is volt szükséges; elég volt, hogy a király, a királyfi és Juliska tudták és örvendeztek, mert a királyfit egyszer sem érte többé az a gonosz csuf elváltozás.

Egy napon a csoda-czicza eltűnt. Nagyon ijedtek, de a király így szólt:

— Talán nincs baj. Tegnap letelt a hét hét, teljesítve a feltétel: hét hétig távol tartottuk a varázslatot. Most már elköllött mulnia. Ma lesz a próbája. Tudta az a csoda-jószág, meddig köll itt lennie.

Ez este a királyfi a czicza-füle fénye nélkül várta meg szobájában a nap lenyugvását. És nem esett semmi baja, végkélmult a varázslat, a királyfi meg volt szabadítva.

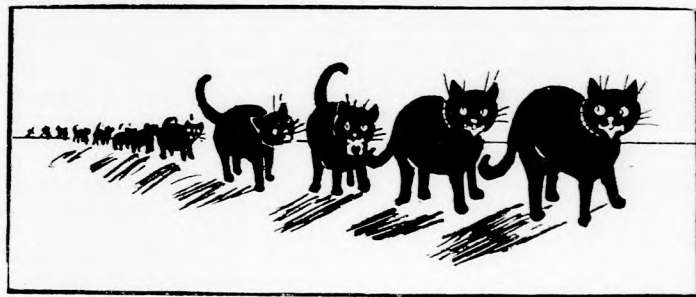
A királyfi is, az öreg király is alig tudták, hová legyenek örömükben s a király majd agyon szorongatta ölelő karjaiban Juliskát.

— Hogy találok méltó jutalmat számodra? Öreg fejem nem elég okos, hogy ki tudja gondolni.

— De tudom én! mondá a királyfi. Aki szabadítóm volt, az lesz az életem párja is, az én feleségem.

— Igazad van, édes fiam. Ugy legyen.

Hát úgy lett. Ott maradt Juliska a királyi palotában. Selyembe bársonyba öltöztették, finom herczeg kisasszonyt neveltek belőle. Aztán megtartották a heted-hét országra szóló lakodalmat, az öreg király helyett pedig a fiatalok uralkodtak és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 23-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Debreczen.

Helyesen fejtették meg: Balás Olga, Szilágyi Ernő, Sárkány Agát, Szmrecsányi Máli,

Boros Margit, Fejér Juliska, Feichtinger Edit, Horváth testvérek, Pattantyus Imre, Steinschneider Andor, Engelmann Henrik, Zaicz Gusztó, Schreyer Vili, Weisz Félix és Má (? Kicsoda, micsoda az a Má? Mária, Máli, Márton? Hely még elég volt ott a papiroson az egész név számára. Név aláírásánál gondosabbnak köll lenni! F. b.), Ranschburg Béla, Neumann Eliz, Fellner Elemér, Lengyel Margit és Kálmán, Luczenbacher Ada, Friedmann

Ernő József, Győry Sarolta, Véghelyi Lajoska, Csatáry Jani, Szántó Olga és Ernő, Gutman Erzsike, Hauer Dóra és Ernő, Kövesi Jenő, Róth József, Nagy Bőske, Okolicsányi Ilona, Naschitz Gyuri, Brust Ilonka, Materny Rózsika és Margit, Öttlík Pálma, Leipniker Ilonka és Mátyás, Gonda Margit, Ybl Ida és Márta, Fodor Zenő és társai, Rácz Margit, Engel Mariska (Beteg vagy, hogy czeruzával írsz? *F. b.*), Schödl Ervin, Mérai Linike és Margit, Térfy Marianne, Péterfy Vilma, Erdős Ella, Pogány Vilmos, Kerpely Ilma, Koób Margit, Gyárfás Erzsike, Forster Jolánka, Richter Lola, Zorkóczy Atala, Mäder Hedvig és Emma, Jákó Margit, Csomák Róza, Engel Katinka (A te írsod? *F. b.*), ifj. Bónyi Adorján, Kilbinger Zoltán, Badics Gizella, Adler Margit, Metzger Károly, Kováts Irénke, Szöllősy Iduska, Bayer Anti, Hirsch testvérek, Turján Jolán, Kiss Margitka, Tonheiser Zsela, Morvay Ilona és Stanczi, Lehoczky Agáta, Hirsch Emma és Laczi, Kazy Péter, Szabó Margit és Béla, Ricska Laeczika, Schvarcz Irén, Csia Erzsike, Sinkovits Clarisse, Gáldonyi László, Fehér Margitka, Schack Ella és Anna, Körmeny Tibor, Szabó Jolán, Kohn Gizella, Kummerer Paula, Diószegi Ferencz, Medveczky Rózsika, gróf Serényi László, Rakovszky Zsófia, ifj. Muraközy László, Schuller Lajoska, Veress Gizike és Józsi, Kellner testvérek, Hollós László, Kemény Géza, Laukó Sári, Hudák Dezső, Orbán Zsuzka, Mariska és Sárika, ifj. Kleiszl Gyula, Pap Lilike, Spitz Miklós, Eckstein Paula és Béla, Szűts Ferike, Háry Irén és Juliska, Thury Géza és Lajos, Naschitz Gyuri, Hajós Pál és László, Nagy Lenke és Ernő, Endreffy Jenny, Weisz Jenő, Kováts Bella és Géza.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Záicz Gusztí, Temes-Ságon*, kinek a jutalom-könyvet (*Virág-csokor*) költemények és elbeszélések, emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Füssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 22-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Péterfy Vilma, Lehoczky Agáta, Spitz Miklós, Naschitz Gyuri.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Endreffy Vilma. A könyvecskét még mind őrzöm. Megbízható kéznek szeretném átadni, nehogy végre is a sok írás között elkallódjon. — **„Emlékezés Maresáról.”** (*F. M.*) A kézirat átvehető. — **„Erzsike.”** A 20 fillért valamely jótékony egyletnek juttatom. Afféle »hólapdás« gyűjtésre a *Kis Lap* nem vállalkozhatik. — **Fáber Rózuska.** Rég nem láttam soraidat. — **Mihalik Ádám.** A meghatározott rajzokkához képet készítettek s ennek díszével fog megjelenni. Akkorára aztán kérem a jelent-

kezést. — **Mama.** Levél ment. — **Háy testv.** Nov 15-én kelt soraitok valamiképp elsikkadtak s csak ezen a héten kerültek a kezembe. Ilyesmibizony megesik néha, ahol annyi száz levél torlódik össze egy szombattól a másik szombatig. Már csak bele köll nyugodnotok, hogy különben helyes megfejtésetek kiszorult ez alkalommal. — **M. E.** A Tutsek Anna szerkesztésében megjelenő »Magyar Leányok« cz. heti lapot jó lélekkel ajánlhatom. — **Mäder testv.** Csak tartalmas kérdésre válaszolok. A szives tadakolást azonban mindenképpen köszönöm. — **Kontra Gábor.** Tudtommal a »Ludovica« kat. akademián tanítják az orosz nyelvet is. — **Richter Lola.** Tündéri szép lehet az a ti erdőtök most, midőn a dér lepi a fákat s igazi ezüst erdőt varázsol a szemeitek elé. Valjon énekel-e benne fehérfülemüle most? Mert máskülönbén az ő hangja szintén találna a képhez, lévén az ő szava is ezüst. — **Hurczy Mátyás.** A rendszeres író-papiros azért nem szívja magába a folyadékot, mert megvan enyvezve, az enyv pedig betapasztja a fel szívó hajcsövek nyílását. Erről bővebbet a természet-tani könyvekben olvashatsz. — **Kohn Gizella.** A te rejtvényeid helyesen vannak megszerkesztve, de megfejtésök egy csöpp fagyadsággal sem járna. Fogasabbat eszelj ki. — **Pogány Vilmos.** A *kiadó-hivatal*, amelyhez első sorban kellett volna fordulnod, helyre fogja igazítani a tévedést. Az igaz, hogy nem sok hét éves tanuló van, aki már a II. osztályt járja, de ez épp oly kevés ok a büszkeségre, mint ahogy nincs okod a miatt szégyenkezni vagy keseregni, hogy még nem vagy III-ad osztálybeli tanuló. — **Körmeny Tibor.** Kéréseddel fordulj a *kiadó-hivatalhoz*. — **Panna.** Egymagában a személy-név nem járja, főképpen, ha nem is a te írsod. — **Ida néni.** *Roszesont Ferke* újabb jelentkezése nagy örömeire fog szolgálni a *Kis Lap* olvasóinak, akik ezt a vásott fiút én nem tudom mért hogy olyan nagyon szeretik. Levél megy. — **Pozsony (Erkel-utca 3.)** Az a levélke, melyben ez a cím közölve volt, elveszett. Erre igenis emlékezem, de már az alája jegyzett névre nem. Kérem tehát a kis névtelent, aki e sorokról bizonyára magára fog ismerni, közölje velem kilétét, hogy kérésének eleget tehessek. — **Sztrinka Pali.** A viola és a cyclamen igenis atyafi-virágok, amennyiben mind a kettő a *violariák* családjához tartozik. A te kertecskédben el is ültedheted, gondolhatod ezt a szép rózsaszín virágot: de kőtlem, hogy megjeljen a rónán, mivel a cyclamen a hegyes vidék lombos erdeiben érzi jól magát. — *Több levélről a jövő számban.*

